

OBSAH

Henri J. M. Nouwen – Osobní vyznání.	11
Poděkování	13
Předmluva.	15
Úvod	17

CESTA K DOSAŽENÍ NEJVNITŘNĚJŠÍHO JÁ

První přechod: od osamělosti k samotě

I Dusivá osamělost	23
Mezi soupeřením a sounáležitostí /23/ Vyhnout se bolestné prázdnosti /25/ Nebezpečí konečného řešení /28/ Při sobě, ale ne příliš blízko sebe /29/ Z pouště do zahrady /31/	
II Vnímavá samota.	34
Samota srdce /34/ Začátek duchovního života /35/ Žít otáz- kou /36/ Posvátná půda /40/ Společenství jako vnitřní kva- lita /41/	
III Tvořivá odezva.	44
Reakcionářský životní styl /44/ Ostražitost v samotě /45/ For- mující přerušování /46/ Kající srdce /47/ Břemeno reality /49/ Protest vycházející ze samoty /50/ Soucit /51/ Solidarita v utr- pení /53/	

CESTA K DOSAŽENÍ NEJVNITŘNĚJŠÍHO JÁ

Druhý přechod: od nepřátelství k pohostinnosti

IV Vytvářet prostor pro cizince. 57

Život ve světě cizinců /57/ Biblický pojem /58/ Ambivalence vůči cizinci /59/ Uznání zákulisního nepřátelství /61/ Vytvářet svobodný a přátelský prostor /62/ Prostor zaměstnaný a ustáraný /63/

V Formy pohostinnosti 67

„Uvnitř“ i „vně“ našich vztahů /67/ Rodiče a děti /68/ Učitelé a studenti /70/ Terapeuti a pacienti /75/ Vnímavost a konfrontace /80/

VI Pohostinnost a hostitel 84

Doma ve svém vlastním domě /84/ Dobrého hostitele dělá chudoba /85/ Chudoba myslí /86/ Chudoba srdce /87/ Chlubit se vlastní slabostí /89/

CESTA K DOSAŽENÍ NAŠEHO BOHA

Třetí přechod: od iluze k modlitbě

VII Modlitba a smrtelnost 93

Skutečnost, které je obtížné se dotknout /93/ Iluze nesmrtelnosti /95/ Sentimentalita a násilí /96/ Idolatrie našich snů /98/ Těžké otázky /99/ Paradox modlitby /101/ Nepřítomnost a přítomnost Boží /103/ Protest obrátit v modlitbu /107/

VIII Modlitba srdce 109

Najít vhodný způsob /109/ Slova, ticho a duchovní vedení /110/ Moudrost dějin /113/ Cesta poutníka /114/ S myslí v srdci /118/ Doma, a přitom ještě na cestě /120/

IX Komunita a modlitba 122

Tábor a Getsemany /122/ Společenství víry /123/ Lid utvářený Bohem /125/ Jazyk společenství /127/ Až do posledního dne /129/

Závěr 131

ZA ZRCADLEM

Poděkování	134
1 Prolog	135
2 Nehoda	137
3 Nemocnice	142
4 Operace	145
5 Zotavení	151
6 Epilog	159
Ediční poznámka	163

„Někdo řekl, že „samodruha je poznamenán harmonie věci a radost tancem v jejím rytmu“. Spojili se nezavíslé proudy, vyšli, vytvořili harmonii a nový bohatý zvuk. Jako jednotlivci máme v sobě řadu nezavíslých proudů myšlék. Z léky či strachu pak se jdeme z nich mlčky nebo náhle natáhnout navzájem, že mu nedovolíme se spojit s jinými proudy v nás nebo ve druhých. Sílíme sebe tak oddělit. Jsme od harmonie věci, v osamocením křivá své frustrace.“

Hans Nouwen, a mluví jsem se nikdy neschel, mi před několika lety zavíral. Projel jsem přes Birmingham, kde jsem žil, a rád se se mnou našel dne se. Běžel jsem měl něco domluveno, a tedy jsme se již nesetkali a v tomto životě se ani nasekali. Hans v roce 1976 zemřel. Při četbě knihy *Disciplování srdce jako cesta* (Disciplování srdce) jsem ho však přece jen našel. Po přečtení knihy v radostech a kláskách jeho zkušeností mi přišlo rozprávit zkušenost vlastní, odlišnou. Jak v knize říká, „nezapomněl jsem zároveň ani sejourne-mlítim“. Ať žije nebo natě, v něm jsem všichni jedno.

Hans Nouwen je v pravém slova smyslu latinského radír („dušen“) velice radikální. Přiznává do srdce našich lidských frustrací. Čteři bychom mlčeli a být mlčevání, a nemislu jeho jako frustrovaní zleznými úřevní osamělosti. Toužíme po jednotě s ostatními lidmi a zvířecím, a přitom většinu života trávíme